

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649683031312/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

vandrende Kirke, Møens hvide Kridtbjerg, hvor Skoven alt begyndte at grønnes, og Laaland selv, hvor det røde Fyr brændte i den halvdunkle Nat. Solen er atter staaet op, og det var smukt at see, men de fleste Passagerer sov, idet de vist tænkte som *Ann*: »Morgenen er meget smuk, naar den kun ikke kom saa tidlig paa Dagen!»

Endelig stege de da frem fra Underverdenen, den Ene efter den Anden; Dækket blev den fine Conversationssal, hvor man turde gaae og komme, som man vilde; Tankerne gjorde det samme, og Hjertet nynnede her et, der et andet, men jeg hørte det nok.

I den gyngende Baad, paa den svulmende Sø,
Jeg sad hos min Kjarligheds Møe;
Begeistrende Lyst!
Hun lagde Hovedet op til mit Bryst,
Jeg slyngede Armen om hende,
Følte Kyssene brænde,
Brænde paa Læben og Kinden,
Mens Seilet svulmede i Vinden;
Og hun trykked min Haand, og ved Læbe og Blik,
Troskab jeg fik.
Vi skildtes – jeg saae hendes Smertens Graad.
Jeg blev ved min gyngende Baad.
– Gud veed om hun nu har det Hele glemte?
Det var dog slemmt!

Paa den speilklare Havflade maa Hjertet drømme om sin Kjarlighed! der er Intet i den hele Natur, der mere viser et legemligt Billede af dette Livets hellige Mysterium, end det store, herlige Hav, der som Himlen omslutter den hele Jord og viser det Uendelige i sin rolige Flade. Kjarlighed er ogsaa et Dyb, som Havet, i hvis Grund Livet og Døden bygger, medens Haabet lader sine rigtladte Snekker flyve fra Kyst til Kyst.

Jeg saac paa det store Hav og følte mig lykkelig, der stod en Berliner ved siden af mig og sagde Berliner-Witz – han følte sig ogsaa lykkelig! – Dampskibet foer afsted, vi nærmede os Land og saa – saa bleve de Andre ogsaa lykkelige!

Det var ellers meget nær ved, at vi ikke havde fundet Indløbet til *Trav*; en tyk Taage havde lagt sig over den hele Kyst, men Lykken

var med os, vi traf det rette Punkt, kom ind, og nu stod det hele Taageland bagved os.

Det var som et Tæppe rullede op. I Forgrunden laae det smukke Badehuus og det høie Fyrtaarn, rundt om strakte sig grønne Marker og Skove, og den varme Sommerluft strømmede os imøde. Hjemme i Danmark vare Skovene kun i Knop, da vi igaar seilede bort, hvilken mærkelig Overgang! Til Venstre strakte sig Halvøen *Priwall*, hvor Qvæget gik halv ud i Vandet, og viste os et levende *pottersk* Malerie med den store Luftbaggrund og de herlige Dyrgrupper. Til Høire laae *Travemünde* med sine røde Tage, rundt om fra Vinduene rittede Hoveder frem af Mænd og Piger, der saae ret smukke ud i det Fjerne. Ak ja, «det Fjerne!» det er dog Livets magiske Trylleland, dette aandelige *Fata morgana*, der bestandig flytter sig, naar man kommer nærmere. I det Fjerne ligger Barndommens Drømme og Livets Forhaabninger, i det Fjerne glattes Rynkerne af den furede Pande, og den graae Moerlille staaer som en sundhedsblomstrende Pige. Maaskee gik det saaledes her med de Skjønne i *Travemünde*.

Trave blev nu smallere; Dampskibet syntes næsten at ville indtage dens hele Brede. Snart saae vi det syvtaarnede *Lübeck* titte frem imellem Skov og Eng; men det legede underligt «Tagfat», snart var det her, snart der, og snart — «ja, hvor blev Skriveren af?» Saa laae det under det grønne Bord, som Naturen her har dækket med Skove og frodige Græsgange. De mange Bugter gøre, at man ikke ret veed, om man reiser til eller fra Byen. Saaledes seile vi ogsaa paa Livets store Strøm, hvor vi da ere saa barnagtige at falde i Graad, ja endogsaa at tvivle paa Styrmanden, fordi vore Ønskers Maal, ligesom *Lübeck*, lege «Tagfat» med os; det er dog den rigtige Vei vi gaae, men vi kjende ikke Strømmens Løb, da vi kun een Gang seile op ad Livets *Trave*.

Hvilket afveklende Malerie! Hvilken levende Idyl er ikke den hele Egn! Her danner Floden en lille Bugt; her er et Fiskerleie, hvor Garnene hænge udspændt mellem Træerne i Solen; hist paa Bakken hæver sig en Landsby med sin Kirke, og i Floden selv, mellem de grønne Siv, bruser Dampskibet, der mellem andre Sager har en Poet ombord, og hvor der er en Poet, der tager altid Naturen sit bedste Ansigt paa, thi Naturen er en Dame, og det en gammel Dame, hun var til før Methusalem, og vil altsaa gjerne behage, gjerne beundres og hvad der her virker mest, gjerne besynges! — Men nu har jeg sat mig paa det Punkt, her skal hun ingen Sang have, og altsaa faaer hun ingen!